

Punamütsikese Metsakaitse OÜ

Seitsme panga ja laenu taga elas tütarlaps, kellel oli nimeks Punamütsike. Me kõik teame tema lugu või kas ikka teame? Kas see oli ikka kuri hunt, kes vanaema tahtis tappa? Ja jahimees see heategija, kes Punamütsikese ja vanaema päästis? On aeg rääkida ausalt ära, kuidas Punamütsikese lugu tegelikult aset leidis.

Tegelikult olid asjad tõepoolest teisiti. Nimelt oli hoopis jahimees see, kes tahtis vanaema tappa. Tundub uskumatu? Nimelt tahtis jahimees lasta metsas loomi ja raiuda puid maha, aga mets kuulus vanaemale ja ta ei lubanud oma metsas midagi sellist teha. Ühel päeval, kui Punamütsike oma vanaema tahtis külastada, nägi ta puude all prügi ja korjas selle oma korvi. Kui ta jõudis oma vanaema majani, nägi ta ust lahti tehes, kuidas jahimees tema vanaema püssiga sihhib. Punamütsike karjatas, selle peale jooksis majja järsku hall hunt, hammustas jahimeest käest ja päästis olukorra.

Jahimees jooksis seepeale minema, otse vanaema ja Punamütsikese silme ees muutus kuri hunt aga inimeseks. Ta ütles, et on prints, ta nimi on Lupus ja üks nõid oli talle needuse peale pannud, sest ta oli olnud halb prints oma rahvale. Needust sai ümber pöörata vaid siis, kui Lupus teeb kolm heategu. Jahimehe käe hammustamine ja vanaema päästmine oligi tema kolmas heategu, karistus oli seega kantud ja needus murtud.

Loomulikult Punamütsike ja prints Lupus abiellusid. Aga sellest ei piisanud, sest hea tegemine oli Lupusele meeldima hakanud ning Punamütsike ja vanaema valutasid südant metsa pärast. Nii otsustasid Punamütsike ja prints rajada oma firma – Metsakaitse OÜ. Peamine firma rahastaja oligi prints Lupus, sest pärast nõia needust ja saadud õppetundi oli ta palju parem valitseja, tema riigil läks ka majanduslikult palju paremini. Pealegi leidsid nad palju rahastajaid oma firmasse, kes neid ja nende mõtet igati toetasid. Näiteks olid suurrahastajateks Kaunitar ja Koletis, kellel oli oma eksperimentaalne roosikasvatusfirma, nimelt nende roosid muutsid oma värvust vastavalt ostja meeleolule. Üks suuri toetajaid oli Uinuv Kaunitar, kellele kuulus koos Une-Matiga kõige suurem madratsifirma seitsmes kuningriigis.

Punamütsike ja Lupus ei kaitsnud loodust muidugi vaid kahekesi, nendega töötasid paljud, sest nende Metsakaitse osahingul oli mitmeid osakondi. Nii töötas nende veteosakonna juhina Väike Merineitsi, kes jälgis, et jõed ja järved oleksid puhtad. Rahandusosakonna eesotsas oli Kuldkiharake, sest ta oli metsa kõige kiirem jooksja ja püüdis kõik trahvide eest põgenejad alati kinni. Taaskasutusosakonna juhiks oli Tuhkatriinu, kes tegi maha visatud prügist uusi rõivaid ja kingi ning nende toodete müügist saadud tulu aitas firmal kenasti majanduslikult

toime tulla. Kõigil töötajatel oli oma roll ja vastutus, näiteks turvaülemast Irvikkassist oli palju kasu, sest ta sai kõigest ühe irvega väga kiiresti väga kaugele ilmuda ja puuladvast metsa ning kogu ümbrust hoolsalt valvata.

Oma töö tõttu kohtusid Punamütsike ja Lupus nii loodusekaitsjatega kui ka selle hävitajatega. Näiteks üks looduse vaenlane oli Hull Kübarsepp, kes korraldas pidevalt oma imetabaseid ja kübartastilisi teepidusid. Ta lihtsalt viskas oma lauad ja toolid lillede (ükskord isegi ühe väikese siili) peale ning kutsus sinna 50 külalist. Peo käigus lärmas kogu seltskond kohutavalt ja reostas ohjeldamatult loodust, mis segas väga metsaelanike rahulikku elu. Olles kuulnud sellest häirivast olukorrast, saatis Punamütsike sinna korda looma oma kõige julgema ja parema loodusaktivisti – Pinocchio. Pinocchio, kes oli tehtud puust ja kelle isa oli üks maailma tuntumaid puunikerdajaid, tundis suurt sidet loodusega ja kohustust seda aidata. Niisiis läks ta Kübarsepa peole ja vahistas kõik külalised metsa reostamise ja rahu rikkumise eest. Hull Kübarsepp kui suurim reostaja ja asja eestvedaja sai ka kõige jubedama karistuse – tema kübar konfiskeeriti. See oli Kübarsepa jaoks väga valus karistus, sest selle kübara oli talle teinud ta isa Segane Kübarsepp. Ja just selleks, et ühel heal päeval see kübar kord perekonna valdusesse tagasi saada, oli ta valmis ka oma käitumist muutma.

Üks vaat et kõige kurvem juhtum Metsakaitse OÜ ajaloos oli see, kui ühel imeilusalt ja üldse mitte jubedal ööl haldjast ristiema ja tema vanad klassiõed korraldasid Tumedas Laanes ilutulestikku. See ehmatas ronkasid, hunte ja teisi loomi, aga see polnud veel kõige hullem. Nimelt oli veel hullem tolle ilutulestiku juures see, et haldjate võlukeppidest tulev maagiline sädelus oli mittelagunev. Kolm Põrsakest tegid oma laboris selgeks, et lisaks oli see ka radioaktiivne! Kogu selle üüratu ilutulestiku tõttu muutus Tume Laas veel ohtlikumaks, kui see enne oli olnud. Näiteks olid seal nüüd konnad, kes laulsid kalju äärel iga kord „Let it Go”, kui keegi kaljust kinni hoidis. Veel olid seal punased mustade okastega taimed, kes olid väga ebaviisakad ja kasutasid ebatsensuurseid väljendeid nii omavahel kui teistega suheldes. Sellepeale läks Punamütsike ise kohapeale asja uurima ja karistuseks võttis ta haldjatelt võlukeppid ära ning pani nad langenud lehti riisuma.

Ükskord tuli Metsakaitse OÜ-l panna vangitorni ka Baba Jaga, kes on tänapäeval rohkem tuntud kui Lady Jaga, kuningriigi kuulsaima laulja, tädi. Vangitorni tuli ta panna seetõttu, et esiteks kasutas Baba Jaga liiga palju jäneseid oma võlujookides, teiseks muutis ta metsloomad õelateks üksteise vastu, kolmandaks astus tema kanajalgadel maja veel tihtipeale noortele kuuskedele otsa, tekitades ka nii palju kahju. Baba Jagal õnnestus korra ka kuidagi tornist

põgeneda, aga tänu Irvikkassile ja Kuldkiharale saadi ta kätte, võeti kasutusse rangemad meetmed, kutsuti teiste hulgas kohale asja arutama ka vennad Grimmid ja Lumivalgeke. Nende kõigi abiga saadeti Baba Jaga kuulsasse Peeglivanglasse, kus ootas teda ees juba mürgitatud õunte tõttu kuulsaks saanud ja vangi sattunud kuri kuninganna. Ilmselt mõtlevad nad nüüd koos oma kurje plaane, kuidas oleks võimalik kliima soojenemist kiirendada.

Jah, tuleb tunnistada, et Metsakaitse OÜ-l oli ja on palju tööd. Inimesed reostavad loodust siiani, mõistmata, et hävitavad nii ka iseend, nad häirivad sealset vaikust ja rahu, selle asemel et seda nautida. Nii et ettevõttel on tööd palju, pankrot neid ei ähvarda, aga teisalt on õnn, et nad oma tööd suure pühendumuse ja rõõmuga teevad.

Autor: Remi-Alan Limbak, Rakvere Gümnaasiumi 8. klass; remialanlimbak@rakgym.edu.ee

Juhendaja: õp Reet Bobõlski